

Αγαπητή *Νέα Εστία*,

Εἰς τον πολύχροτον *Πρόλογον Λυρικού Βίου* του κ. Σικελιανού γίνεται μνεία τῆς νοτογραφίας του Μιχαήλ Αγγέλου, ἡ οποία παριστά τον Αδάμ με τον Θεόν. Σχετικῶς παρακαλῶ να επιτραπεί ἡ ἀκόλουθος διευκρίνις: Δεν νομίζω ὅτι ἡ ἐν λόγω παράστασις δύναται να υπαχθεῖ εἰς τὴν “*Δευτέραν Παρουσίαν*”, ἡ οποία καταλαμβάνει μόνον τον τοῖχον του βᾶθους τῆς *Capellae Sixtinae*. Εὐρισκομένη περίπου εἰς τὸ κέντρον τῆς οροφῆς, ἡ παράστασις αὐτὴ ἀνήκει μάλλον εἰς τὴν μεγάλην σύνθεσιν τῆς “*Δημιουργίας*”.

Ὁ.π., σ. 1082

Σε προηγούμενο τεύχος εἶχαν ἐπισημανθεῖ, ἀπὸ τὸ περιοδικό, δύο λάθη στη δημοσίευσιν τοῦ «*Προλόγου*» τοῦ *Λυρικού Βίου*, ἓνα τυπογραφικὸ καὶ μία παράλειψις, ἐνῶ δεν ἀναφέρεται τίποτα περὶ παραλείψεων τῆς λογοκρισίας. (Τα ἀποσιωπητικὰ τα ἀντιλαμβάνονταν οἱ εἰδήμονες. Τὸ περιοδικό δεν τόλμησε να τὸ σημειώσῃ, ἔστω με μίαν πλαστὴ δικαιολογίαν.)

[...] 1) Σελ. 839, στήλη α', στ. 12, ἀντὶ “*αισθητικὴ πραγματικότης*” γράφει “*αισθητὴ πραγματικότης*” καὶ 2) σελ. 855, στήλη β', στ. 45, ἀντὶ “*ἓνας ἄλλος*” γράφει: “*ἓνας Φρειδερίκος Σλέγκελ*”.

Νέα Εστία, 15/9/1942, σ. 960

Με τὸ κείμενό του «*Συμφωνίες καὶ ἀσυμφωνίες*» ὁ Χουρμούζιος ἐπανήλθε στα περὶ «*Σαφήνειας καὶ ἀσάφειας στὴν τέχνην*» καὶ σχολίαζε τα διαμειφθέντα, καταλήγοντας σε νηφάλια συμπεράσματα (15/11/1942, σ. 1203-1204). Ἀλλὰ ἀρκετὰ ἐπὶ τοῦ θέματος.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΠΑΛΑΜΑ

Στις 27 Φεβρουαρίου 1943 πεθαίνει ὁ Παλαμάς καὶ ἡ κηδεῖα του ἀποτελεσε γεγονός στὴν κατεχόμενη Ἀθήνα. Στὸ Α' Νεκροταφεῖο συγκεντρώθηκε αὐθόρμητα πλῆθος ἀνθρώπων ‘ἀνώνυμων’ καὶ ἐπώνυμων καὶ σύσσωμος σχεδόν ὁ πνευματικὸς κόσμος. Μετὰ τὴν νεκρῶσιμην τελετὴν καὶ «*σιμὰ εἰς τοῦ μνήματός*» τοῦ «*τ' ἀνοιχτόν στόμα...*», ὁ Ἄγγελος Σικελιανός, μπροστὰ στον Γερμανὸ ἐπιτετραμμένο, ὁ οποίος παρέστη καὶ κατέθεσε στέφανο, ἀπάγγειλε τὸ ποίημα ἀπὸ τοῦ ὁποῖο ὁ ἀκόλουθος στίχος δικαίως ἔκανε τὴν τύχη του:

Σ' αὐτὸ τὸ φέρετρο ἀκουμπά ἡ Ελλάδα.

